

S láskou z parku

Jules

Wake

Ljndeni

S láskou z parku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jules Wake

S láskou z parku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

S láskou z parku

Jules Wake

S láskou
z
parku

Preložila Tamara Chovanová

Ljndeni

Jules Wake: The Saturday Morning Park Run

Copyright © Jules Wake, 2020

Translation © Tamara Chovanová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Graphic design of the cover © Peter Považan, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5191-9

ISBN e-knihy 978-80-566-5198-8 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5199-5 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5197-1 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Túto knihu venujem pratete Hilde,
ktorá je vo svojich 105 rokoch inšpiráciou pre nás
všetkých.*

Kapitola 1

Pridala som do kroku, v ruke som držala pohár s kávou – nedokázala som začať deň bez silnej dávky kofeínu –, moje podpätky klopkali ako kastanety. Pripojila som sa k prúdu cezpoľných, ktorí si to šinuli po chodníku vytrvalo ako mravce a všetci mierili ako každý deň na stanicu Churchstone na vlak do Leedsu.

Počúvala som ostré staccato svojich topánok. Hovorili mi, že kráčam rýchlo, precízne, efektívne. A hoci som mala sexi značkové topánky na vysokých podpätkoch (značka Russell and Bromley, kto si môže dovoliť Jimmyho Chooa?!), nebola som taká, ako tie potvory v romantických komédiách. Podpätky boli vysoké, ale nie prehnane, a topánky vyrobené z mäkkej lesklej čiernej kože. Ako to už so sexi topánkami býva, boli dobre vypracované a drahé. Myslím si, že topánky o vás prezrádzajú veľa. Chcela som, aby ľudia vedeli, že ja, Claire Harrisonová, som sa dostala tam, kde som, vďaka tvrdej práci a inteligencii, ale aj tak mám štýl a vysokú úroveň. Topánky majú isté nuansy a s týmto párom som to zaklincovala. Tak ako so stretnutím, na ktoré som išla. Celý víkend som sa usilovala, aby moja prezentácia bola perfektná.

V duchu som si odškrtovala položky vo svojom zozname. Prezentáciu som zvládla. Miestnosť som rezervovala. Tímu som dala inštrukcie. V skutočnosti som sa na toto stretnutie pripravovala celé týždne a prežila som mnohé bezsenné noci. Zreorganizovať auditorský tím bola veľmi zodpovedná úloha a modlila som sa, aby som to urobila správne a nikto nemusel odísť. Od tejto prezentácie záviselo moje povýšenie na partnerku a už som preskočila dosť prekážok. Žiaľ, bolo ich čoraz viac, akoby ma chceli vyskúšať, kedy to vzdám. No ešte sa načakajú.

Pokiaľ išlo o osobné záležitosti, odpísala som sestre esemeskou nejednoznačné „možno“, lebo ma opakovane prosila, aby som jej tento víkend pomohla, objednala som sa k zubárovi a vážne som rozmýšľala, že sa objednám k doktorke na výter z krčka maternice. Celkovo bolo v mojom zozname dosť odškrtnutých položiek, a keď som si k tomu blahoželala, musela som náhle prestať. Rýchlo som zakryla pohár s kávou a prudko som sa strhla, lebo sprava mi skrížila cestu staršia žena s bielymi vlasmi ako púpava, v žiarivo žltej teplákovvej súprave a ružových teniskách, cez hrud' mala prevesenú striebornú kabelku. Chvalabohu, káva mi nevyšplechla na nový žiarivomodrý kostým ani na snehobielu blúzku, čo som si obliekla s úmyslom vyzeráť štýlovo a veľmi kompetentne. Aspoň som dúfala, že moji šéfovia to tak budú vnímať. Pohromu som odvrátila.

Žiaľ, keď som si blahoželala, zbadala som, že žena vyplašila krdeľ holubov, ktoré zobkali trávu, kakofonicky zaškriekali, zatrepali krídlami a rozleteli sa bez ohľadu na zástupy cezpoľných, ktorí zúfalo chceli stihnúť vlak, čo odchádzal o sedem dvadsať.

Muž predou mnou prudko zastal, a keďže ten somár sa chcel vyhnúť holubom, uskočil, prehol sa dozadu ako Neo z Matrixu a krídla kvalitného vlneného obleku sa mu rozleteli. Ako

v spomalenom filme som videla, že keď sa pokúšal vyhnúť jednému holubovi, v poslednej chvíli sa stočil a ocitli sme sa zoči-voči, lepšie povedané zoči-voči sa ocitli naše poháre s kávou.

Keď sa zrazili, do vzduchu vyšplechla hnedá tekutina. A to, čo vytrysklo nahor, muselo klesnúť nadol. Obaja sme rýchlo, zhrozene, fascinovane zdvihli pohľad a potom sa už nedalo vyhnúť nevyhnutnému mokrému prúdu horúcej kávy.

Ten prúd dopadol rovno do stredu mojej krásnej bielej blúzky a do výstrihu, tekutina mi stekala rovno medzi prsia. Na blúzke nezadržateľne rozkvitli hnedé flaky. Doriti! Toto som dnes naozaj nepotrebovala.

„Ach bože!“ zagánila som naňho. „Vy debil!“ Prečo nebol duchapřítomný a neuhol mi aj s tou svojou posratou kávou?

Pokúšal sa zotrieť kávu zo svojej bielej košele, kašlal na to, čo spôsobil, potom pozrel na mňa a uprel oči na moju mokrú hrud.

„Ja som debil? Prečo ste sa nedívali, kam idete?“

„Ja?“ zvolala som a prehrabávala som sa v kabelke s remienkom cez plece. Kdesi tam som mala vlhké vreckovky.

„Vrazili ste mi do chrbta. Keby išlo o auto, bola by to vaša vina.“

Čože? To nemyslí vážne! „Vy ste zacúvali do mňa. Pozrite sa na moju blúzku.“ Frustrrovane som zavrčala. Blúzku som mala úplne zničenú. Prečo na mňa zazerá, akoby to bola moja vina?

Páni, má fakt zvláštne oči. Zlatozelené.

Koho zaujímajú jeho nemožné oči, Claire? Čo je to s tebou?

Za daných okolností to bol úplne nevhodný postreh. Od kedy skúmam oči mužov? S tým som prestala už dávno. Žena nedokáže prežívať sklamanie donekonečna. Stačila mi moja

kariéra, okrem toho mnohí muži sa nevedia vyrovnáť s tým, že žena je úspešnejšia ako oni.

„Doriti, o hodinu mám pracovné stretnutie. Pozrite, čo ste urobili.“ Zúfalo som skúmala svoju flakatú blúzku.

Z vrecka vytiahol vreckovku a začal si bezvýsledne utierať hrud', musela som skryť pobavený úškrn. Nevidí, že jeho košeľa, tak ako moja blúzka, je zničená? „A ja mám o hodinu stretnutie s viceprezidentom komerčnej banky,“ vyprskol a z tých zvláštnych očí mu sršala zúrivosť.

„A ja mám prezentáciu pred výkonným riaditeľom, ktorý príde z Londýna,“ odbila som ho, potriasla som vlhkú vreckovku, utrela som tie najhoršie stopy po tekutine, ktorá sa mi zlievala medzi prsami a nepríjemne ma štekli.

„Dobre vám tak. Chcete naznačiť, že váš džob je dôležitejší ako môj? Ubezpečujem vás, že moje stretnutie je fakt dôležité.“

„Typický chlap! Každý chlap si namýšľa, že jeho stretnutie je dôležitejšie než stretnutie ženy.“

Páni, toto som zažila už veľa rás.

„To nie.“ Prižmúril oči a trochu nafúkane dodal: „Len chcem povedať, že moje stretnutie je veľmi dôležité a ak budem vyze- rať takto, moji konkurenti ma strčia do vrecka.“ Prekvapujúco expresívne ukázal rukami dolu.

„Ja som sa na toto stretnutie pripravovala celé týždne,“ vyprskla som, a keď som si uvedomila, že to je fakt pohroma, rozbúšilo sa mi srdce. Na tomto stretnutí som chcela papalášom ukázať, že som profička, mám všetko pod kontrolou a presne viem, čo robím. Že som labuť, ktorá bez námahy kľže po hladine jazera, nie kačka z rybníka.

Chvíľu sme stáli, skúmali sami seba a jeden druhého, hodnotili sme škody a nepríjemne sme si uvedomovali zvedavé pohľady okoloidúcich. Potom sme obaja pokračovali svojou

cestou na stanicu, pritom sme sa utierali. On veľkou vreckovkou, ja viacerými vlhkými vreckovkami.

Keď sme vykročili bok po boku, urobila som grimasu. Ja som z toho vyšla ľahko. Káva mi zničila iba blúzku, možno vďaka vyčnievajúcim prsiam – výnimočne mi boli užitočné –, tie boli vystavené najväčšiemu náporu kávy. On mal tú smolu, že sa mu vytvoril flak rovno v rozkroku. Tú škvrnu len tak neodstráni. Bola to fakt pohroma.

„Kde pracujete?“ spýtala som sa.

„Čože?“ Nazúrene na mňa pozrel, akoby hovoril, že to s tým nemá nič spoločné.

„Kde pracujete?“ spýtala som sa znova, teraz podráždenejšie. Pokúšala som sa byť ústretová.

„Vo firme Beechwood Harrington,“ vyprskol.

„Nie,“ povedala som jemnejšie, „mala som na mysli miesto. Je tam niekde obchod? Marks and Spencer, alebo čosi také?“ Ukázala som na jeho nohavice. „Mohli by ste si kúpiť nůdzové...“ Nedohovorila som. Pozrel dolu a vyvalil oči. Ticho zadržal.

„Tento oblek od Armaniho stál šesťsto libier,“ zavrčal. „V mojej práci nikto nenosí obleky z Marks and Spencer.“ Pozrel na hodinky a rýchlo v hlave rátal, ako ja pred chvíľou, či stihne ísť domov a prezliecť sa.

„Vždy lepšie ako nič,“ poznamenala som. „Len som vám chcela pomôcť. Nájsť riešenie. Stihnete ísť domov a prezliecť sa? Alebo niekomu zavolať?“

„Zavolať niekomu?“ Nemusel sa tváriť tak neveriacky.

„Áno, do vašej kancelárie. Ja zavolám svojej osobnej asistentke – chodí do práce neskôr ako ja – a spýtam sa jej, či mi nemôže požičať blúzku.“ Moja fantasticky spoľahlivá asistentka Ros bývala v meste a odmietala chodiť do práce čo len

o sekundu skôr, než bolo treba – vodila deti do školy –, ale bola pracovitá.

„Čo je?“ Pozrel na mňa, akoby mi preskočilo.

„Je to riešenie.“ Vedela som riešiť zložité situácie, v skutočnosti to bola náplň mojej práce.

Neveselo sa zasmial. „Hm, len si predstavujem, ako by som vyzeral v Chasovom obleku. Ja mám v páse osemdesiat centimetrov, Chas prinajmenej sto. Počakajme, Gav meria meter sedemdesiat. V našej firme letia nohavice do pol lýtok.“

Pozrela som na jeho nohy a potom vyššie a vyššie. Musel mať aspoň meter osemdesiatpäť. Mal dlhé nohy, fakt dlhé nohy, štíhly pás, širokú hrud' a mohutné plecia. V ústach mi vyschlo. Keby nebol taký uhundraný, bol by fakt sexi. Najmä vďaka tým nádherným očiam, ktoré sa vynímali pri tmavej pleti, a teraz si ma pobavene a blahosklonne prezeral. Zrejme som naňho vyvalovala oči. Cítila som, že som očervenela, a vyhrkla som: „Máte na toaletách sušiaky na ruky? Možno by ste si mohli vyprať ten flak na košeli... a usušiť ju.“

Zamračene pokrútil hlavou. „Ešte nejaký geniálny nápad?“

„Len vám chcem pomôcť,“ ľahostajne som pokrčila plecami. Koniec koncov bol to jeho problém.

„Viac by ste mi pomohli, keby ste sa dívali, kam idete.“

Páni, bol hrozne tvrdohlavý. „Nebudte smiešny. Ste detin-ský. Čo sa stalo, už sa neodstane, teraz potrebujete najsť riešenie. Ak nemáte záujem o moje rozumné návrhy, vaša chyba.“

S potešením som si uvedomila, že som ho umlčala. Keď sme prišli na kraj parku a na druhej strane cesty sa vynímala známa tabuľa stanice, vybrala som mobil.

„Ahoj, Ros. Tu Claire. Prepáč, že ťa otravujem tak skoro ráno. Áno, už som na ceste. Môžem ťa požiadať o veľkú láskavosť? Stala sa mi nepríjemná nehoda. Obliala som sa kávou...“

áno... katastrofa. Mohla by si mi požičať čistú blúzku? Bielu?“ spýtala som sa s nádejou, hoci som nedúfala, že blúzku dostanem. „No dobre, myslela som si, že ju nebudeš mať.“ Pri tom pomyslení som sa nahlas zasmiala. „Máš blúzku vo farbe, ktorá by sa dala opísať ako bledá?“ Ros mala rada vzorované blúzky žiarivých farieb. „Viem,“ odpovedala som na jej poznámku, že v jej blúzke by som sa utopila, lebo nosí podprsenky vo veľkosti deväťdesiatpäť D. Ja mám veľkosť sedemdesiatpäť B. „Som zúfalá.“

„Ďakujem, som ti fakt vďačná... až tak nie.“ Zasmiala som sa, keď navrhla, že by som jej mohla dať voľno do konca týždňa. Ros bola otvorená a trúfalá.

„To je fajn, že máte takú ochotnú osobnú asistentku,“ poznamenal muž a prevrátil oči.

„Závidíte?“ spýtala som sa milo. Právom mi závidel, Ros by som vyvážila zlatom. Bola to ozaj vzácna osobná asistentka, moje bralo.

„Treba prijať správnych ľudí.“

Muž si nepekne odfrkol. Znova som pokrčila plecami. Preboha, pokúšala som sa mu pomôcť, ale ak je taký sarkastický, nech si poradí sám.

„Ja mám skvelú osobnú asistentku,“ odsekol, „ale v jej sukni by moje nohy nevyzerali dobre.“

Prešli sme cez turniket a dokonale zladene sme zamierili na nástupište, usilovala som sa rýchlo držať krok s jeho dlhými nohami.

Na nástupišti boli davy ako vždy v tom čase. Zastal na kúsku voľného miesta a ani ma nehlo, aby som ho nechala jemu, tak som tam tiež zastala. Bolo tam dosť miesta pre nás oboch, hoci zagánil, že stojím tak blízko. Nevšímala som si ho a skrolovala som si správy v mobile.

Dofrasa, moja sestra nebola ochotná zmieriť sa s mojím odmietnutím.

*Nevešaj mi na nos tie kraviny, že musíš robiť.
Aj Wonder Woman má deň voľna. Povedz, že máš
na programe niečo lepšie.*

Moja sestra Alice nebola práve jemná. Vzdychla som. Bola som utahaná. Naozaj som netúžila celú sobotu strihať jej nemožný živý plot. Bol hrozne rozbujnený, rástol na dvoch stranách jej záhrady a ja som skutočne potrebovala ísť do práce. Možno ju presvedčím, že by som mohla prísť budúcu sobotu. Mala som hrozný časový sklz, lebo som musela riešiť iný projekt. Bol to dôsledok toho, že som bola dobrá vo svojej práci a vedela som nájsť riešenia. Skončilo sa to tak, že som musela riešiť problémy všetkých ostatných, keď to niekto vzdal a termín sa blížil. Keď som išla do práce cez víkend, podarilo sa mi urobiť veľa. Škrípajúc zubami som rozmýšľala, či jej mám navrhnúť, že jej dám peniaze, aby tým poverila nejakého záhradníka, ale tento mesiac som už zaplatila školské obedy pre netere a ich letné uniformy. Niežeby mi to prekážalo, ale Alice mi z času na čas vyhadzovala na oči, že si „kupujem ľudí“.

Chvalabohu, prišiel vlak a vytrhol ma z rozmýšľania, čo by bolo najlepšie pre Alicin živý plot. Uvedomila som si, že som nastúpila do jedného vozňa so svojim novým priateľom a uchmatli sme si posledné voľné miesta, na porazenie rovno proti sebe. Venoval sa svojmu mobilu a ja som vytiahla prezentáciu, aby som naposledy prešla jednotlivé body, usilovala som sa zapamätať si všetky čísla a roztržito som si poťahovala mokrú blúzku pripenú k hrudi. Dokelu! Moja najlepšia

podprda z M&S bola nabetón zničená, a akoby to nestačilo, kúpila som si k nej štvoro absurdne predražených nohavičiek.

Vlak sa zatriasol a s rachotom vyrazil z tradičnej viktoriánskej stanice s peknými kvetinovými košíkmi natretými nabiele, zanechával za sebou priemyselné parky a o pár minút už uháňal krajinou.

Ukradomky som pokukovala na muža oproti sebe. Keby nebol taký arogantný somár a netváril sa tak naštvane, myslela by som si, že vyzerá fakt dobre – pleť mal takmer zlatistú a oči nezvyčajnej farby lemované mihalnicami, ktoré by mu ženy závideli. Prísny strih hustých čiernych vlasov sa k nemu nehodil, ale páčilo sa mi jeho tmavé obočie, ktoré zvýrazňovalo jeho veľmi prítažlivú tvár s hranatou sánkou. Vyzeral ako filmová hviezda.

Akoby vycítil, že ho skúmam, zdvihol pohľad a zagánil na mňa. Pozrela som mu na rozkrok. Ten tmavý flak na sivých nohaviciach bol fakt mrzutý. Usmiala som sa naňho. No dobre, nebola som veľmi milá, ale všetky moje pokusy pomôcť hrubo odmietol.

Stisol pery a uprene, tvrdo na mňa pozrel. No čo, tú hru môžu hrať dvaja. Budem naňho čumieť, kým neodtrhne pohľad. Žiaľ, bol to vytrvalý chlap a vydržal môj pohľad bez náznaku rozpakov, nevzdal to. Zmeravela som a vystrela som sa, jemu sa mihol na perách posmešný úškrn, akoby to bol prejav slabosti. Pochopila som to ako výzvu a vystrčila som bradu. Zdvihla som obočie, lebo som vedela, že to pôsobí povýšene. Ros mi to neraz vyčítala, vraj vyzerám hrozne nadradene, čo sa mi nezdalo až také zlé.

Aj on zdvihol obočie, akoby hovoril: Nič lepšie neviete? Vyzeralo to takmer sexi. On bol takmer sexi. V hrudi som pocítila známe pichnutie. Takmer som sa zasmiala na jeho arogancii

a sebavedomí. Bol úžasný a vedel to, ale... nie, donútila som sa prísne, nekompromisne stisnúť ústa. Skutočne mal nádherné oči a v tej chvíli som ich mohla otvorene skúmať. Bol to oslobodzujúci pocit. Mali zelenú farbu mora s prímiesou whisky. Teraz jeho namyslenosť vystriedalo odhodlanie. Znova som sa takmer zrútila. Takmer som videla, ako jeho testosterón vrie. Očividne sa rozhodol vyhrať tento súboj. Ale aj ja. Nasadila som spokojný úškrn, akoby som vedela niečo, čo on nevie. Vtedy som si uvedomila, že starší muž sediaci vedľa neho odložil noviny a pozoroval to divadlo. Malo to priam dominový efekt a teraz som periférnym videním zbadala, že aj ostatní cestujúci sledujú to tiché súperenie vôle.

Páni moji, čo sme to spustili?

Vo vozni zavládla ťaživá atmosféra a naskočili mi zimomriavky, keď som cítila, ako ľudia pozerajú na mňa a na toho neznámeho muža. Uvedomila som si, že som očervenela, a ten nafúkaný somár sa uškrnul, pri tom širokom úsmeve sa zablysl jeho biele zuby. Mal pekné ústa.

No jasné, len do toho, Claire. Predstav si, aké by to bolo, keby si ho pobožkala, to ti fakt pomôže.

Áno, má veľmi pekné ústa. Spodnú peru plnú, na zožratie...

Vážne, presne to som si v duchu hovorila. Zahryzla som si do pier a až priveľmi živo som si to predstavila.

V očiach sa mu náhle zablyсло, zrejme som sa prezradila. Bol to lovec. Rád zväzda. Srdce sa mi zatrepotalo a on prižmúril oči, akoby to vycítil.

Páni, čo si teraz myslí? Vie to?

Vie, že si predstavujem nevhodné veci? A to v plnom vlaku? Že mu vyzlečiem tú bielu košelu?

Elegantne som sa usadila. Takto sa nepatrí správať vo vlaku. Nebolo to normálne. Určite to pre mňa nebolo normálne.

Hoci mi hlavou chodili tie čudné myšlienky, vydržala som jeho pohľad.

Nebolo ťažké vidieť hneď od začiatku, čo si myslí.

Vyhrám. Porazím ťa. Rozdrvím ťa na prach svojím pohľadom.

Teraz bol ostražitejší a s potešením som videla, že som naňho trochu zapôsobila.

Veru, slniečko. Teraz už nie si taký nafúkaný, čo?

Ale oči má fakt krásne...

Vlak zastal na ďalšej stanici a do vozňa sa natlačili noví ľudia. Jeden muž dokonca zabránil inému cestujúcemu, aby sa postavil pred nás. Všetci nás sledovali a vykrúcali krky, aby nás lepšie videli. Páni, boli sme hviezdy. Teraz to nemohol ani jeden z nás vzdať.

A už znova sa tváril namyslene – tiež si uvedomil, že sme stredobodom pozornosti. Videla som, ako ľudia zatajili dych, bolo počuť len hlasný rachot vlaku.

Dofrasa, je hrozne sebaistý.

Ponoril oči do mojich očí a pulz sa mi zrýchlil. Bolo to celkom vzrušujúce. Sila vôle. Pootvorila som pery a dotkla som sa špičkou jazyka hornej pery. Oči sa mu zaleskli, svaly sa mierne pohli. Všimol si to. Zmyselne som sa naňho usmiala, ale narobilo to viac škody ako úžitku, lebo trochu viac otvoril oči, a keby som naňho tak pozorne nehľadela, ani by som to nepostrehla.

To bol zlý ťah.

Tento muž neustúpi a ja som to vystupňovala. Nie, nevzdá to, najmä teraz, keď som do toho pridala sexuálny podtext. Znova zdvihol obočie a posmešne sa na mňa usmial, ten sto-kilowattový úsmev bol taký sexi, že ma doslova priklincoval na sedadle.

Hopla, to bola veľká chyba. Obrovská.

No v tele mi koloval adrenalín, vydráždil ma a ožila som. Uvedomovala som si svoje telo. Uvedomovala som si, ako mi v žilách vrie krv.

Vlak náhle prudko zastal, takže stojacich ľudí, ktorí sa držali zábradlia, hodilo dopredu. Žena vo svetlomodrej vetrovke sa pustila tyče a takmer pristála mužovi v lone. Inštinktívne ju zachytil rukami.

Ha, prehral! Prvý odvrátil pohľad. Keď sa znova otočil ku mne, triumfálne som sa uškrnula, zdvihla som obočie a okato som sa venovala prezentácii, akoby mi už nestál za to, aby som s ním strácala čas. Túžila som ukradomky sa naňho pozrieť, ale už som ten súboj vyhrala. Nebude sa konať ďalší. Nevšímala som si tichý hlások v hlave, ktorý mi hovoril, že ak mám byť úprimná, prehral kontumačne.

Keď sa vlak o pár minút pohol, pomaly vošiel do stanice v Leedse. Vstala som a prekvapene som si uvedomila, že cítim ľútosť. Počkala som, kým muž zdvihol hlavu a pozrel mi do očí.

„Veľa šťastia na stretnutí,“ povedala som s víťazoslávnym úsmevom a vystúpila som z vlaku.

Za posledného pol roka, čo som chodila cez park na stanicu, som si ho nevšimla. Churchstone bol pomerne malé mestečko, tuším som kdesi čítala, že má trinásťtisíc obyvateľov, čo bolo podstatne menej, než som bola zvyknutá, lebo v Leedse, kde som prežila posledných šesť rokov, žilo takmer pol milióna ľudí.

V kútiku duše som sa chcela obrátiť a vidieť, kam ide, ale odolala som pokušeniu. Narazím naňho ešte niekedy? Hoci „naraziť“ by som naozaj nechcela. Pozrela som na svoju hrud' obliatu kávou a v duchu som zastonala.

Keď som bola v polovici nástupišťa, zrazu som na chrbte pocítila šteklenie a vzápätí kráčal zarovno so mnou. Pri pohľade na jeho tmavú, peknú tvár mi poskočilo srdce.

„Keby ma tá žena nevyrušila, bol by som vyhral,“ vyhlásil.

„Ha, to si len myslíte.“ Pocítila som príval nadšenia. „Iba lúzeri hľadajú výhovorky.“

„Výhovorky?“ vyprskol. „Padla mi do lona.“

Mykla som plec om a potlačila som úškrn, akoby som hovorila: *To nie je môj problém.*

„Vždy ste takáto priečna?“ spýtal sa, keď sme kráčali hore schodmi.

„Nie som priečna,“ namietla som pobúrene. „Väčšina ľudí si myslí, že som milá.“

Pery sa mu prekvapujúco zvltnili v úsmeve a tvár sa mu celkom zmenila. Trápne klišé, ale bola to pravda. Tie jeho oči ma dostali a mal aj dokonalé zuby, hoci dolné sa mu mierne križovali.

„No dobre, dokážte to.“

„Ako to mám dokázať?“ spýtala som sa.

Rýchlo a šikovne ako kúzelník vyčaril vizitku a s arogantným úsmevom mi ju strčil do horného vrecka na saku. V bruchu som pocítila zvláštne šteklenie, akoby mi tam poletovali motýle, alebo som mala problémy s trávením.

„Skočte so mnou na drink. V piatok o týždeň. Tu máte moju vizitku. Napíšte mi esemesku.“

Kapitola 2

Ashwin Laghari
riaditeľ finančného oddelenia

Keď som prišla do práce, obracala som vizitku v ruke. Už celú večnosť som nebola na rande. Len som makala a s nikým som sa nestretávala. Bola to nuda a ja som nechcela byť nudná. Ten chlap roznieťil záblesk vzrušenia v inak puste krajine. Kým som sedela pri stole, poslala som netypicky samopašnú esemesku dlhohému Ashwinovi Lagharimu s nezvyčajnými prenikavými očami. Nebude to mať po svojom, okrem toho som v piatok večer zostávala v práci dlho do noci, aby som urobila čo najviac, prv než sa poberiem domov. A tak som napísala:

Večera v sobotu o týždeň. 20.00. The Beech House.
Baba s kávou. x

Žalúdok mi skrúcalo od nervozity a preglgla som. Ashwin Laghari. Po dlhom dni mlčania mi konečne odpovedal na esemesku:

Platí. Uvidíme sa v sobotu.

Hoci správa bola krátka, za posledných desať dní som si ju prečítala najmenej stokrát a teraz som sa s ním mala o tri hodiny stretnúť. Keď som každý deň kráčala cez park na stanicu, pátrala som po ňom, ale ani raz som ho nevidela. Možno tu nebýva. Čo ak šiel do práce po jednej noci s náhodnou známostou? Čo ak je sukničkář?

No a čo, ak je. Už si zaslúžim trochu sa zabaviť. Nemala som dojem, že by to bol muž, ktorý vydrží pri žene dlho. Bol priveľmi sebavedomý, ale sexuálne ma priťahoval.

Ashwin Laghari. V duchu som si opakovala jeho meno. Páčilo sa mi, znelo dobre, melodicky. Rozmýšľala som, či má stredné meno a či sa hodí ku krstnému menu a k priezvisku. Dnes sa ho musím spýtať. A potom som sa spamätala.

Preboha, Claire, čo je to s tebou? Je to frajer. Vyzvala si ho a hral s tebou hru. Čakal celý deň, kým odpovedal na tvoju esemesku. Preňho je to len hra. Možno si vyhrala prvé kolo, keď si navrhla sobotu namiesto piatka, ale on chce vyhrať druhé kolo. To je všetko.

Moja nerozumná polovička, ktorú ovplyvňovali hormóny, však hovorila, že možno aj on cítil sexuálnu príťažlivosť a chcel to so mnou vyskúšať.

Keď už som poznala jeho meno, trochu som si ho preklepla. Celkom ako by som si preklepla nového kolegu. Nesledovala som ho, len som trochu pátrala na LinkedIn, Facebooku, Twitteri a Instagrame. No dobre, možno som si pozrela jeho fotky na Googli. Len aby som si pripomenula, ako vyzerá, keby som po pätnástich minútach intenzívneho skúmania jeho tváre zabudla na jeho črty. Niekoľko ráz som ho videla v plnej kráse, ako v obleku podáva ruku nejakému dôležitému chlapíkovi.

LinkedIn mi poskytol dosť informácií. Vyštudoval v Leedse strojnú inžinierstvo, dva roky pracoval vo firme First Direct, potom sa presťahoval do Londýna, stúpал čoraz vyššie, nakoniec sa vrátil na sever. Očividne bol hlavička.

Bože dobrý, prečo som navrhla The Beech House? Bolo tam intímne, tiché prostredie s dokonalým osvetlením. Ako stvorené na romantické rande. Mala som vybrať čosi luxusnejšie, modernejšie, kde na vás personál hľadel, akoby ste boli pod jeho úroveň a všetko mu robilo problémy.

Úzkostlivý priateľský vrchný ma privítal s príjemným úsmevom, ktorý na chvíľu utíšil nervozitu, čo na mňa doľahla, odkedy som pribehla domov od Alice, aby som sa vychystala. Minulú sobotu som ju odbila, ale dnes som sa tomu nemohla vyhnúť. Celé popoludnie som strihala plot, takže som bola celá spotená, doštípaná od komárov a motýle v mojom bruchu sa maniacky usilovali dostať von. Dofrasa, prečo som bola taká nervózna?

„Rezervovala som stôl pre dvoch.“ Utrela som si vlhké dlane do oblúbených čiernych nohavíc.

„Na aké meno?“ chcel vedieť.

Keď sa ma Ashwin Laghari spýtal na meno, neodpovedala som mu na poslednú esemesku. Poznal ma iba ako babu s kávou. Povedala som to vrchnému, pozerala som mu do očí, akoby to bolo dokonale normálne meno a nebolo to nič nezvyčajné.

„Samozrejme, madam.“ Ani okom nemihol. „Dovoľte, aby som vás tam zaviedol. Ten pán už prišiel.“

Šla som za ním pomedzi stoly príjemne osvetlené sviecami v zadnej časti reštaurácie a bola by som radšej, keby trochu spomalil. Nohy sa mi mierne podlamovali a jazyk sa mi prílepil

na podnebie. Bolo to absurdné. Bez problémov som konverzovala s ľuďmi z celého sveta, prednášala som na konferenciách tisíckam ľudí, celý čas som sa stretávala s vysokými činiteľmi a riaditeľmi správnych rád a nikdy som nedala najavo, čo cítim.

Vystrela som sa, zdvihla som bradu, nadýchla som sa a zrazu som bola pri stole. Čašník sa vyparil.

Ashwin Laghari bol presne taký príťažlivý, ako som si ho pamätala, a aj jeho posmešný úsmev bol rovnaký. Vstal.

„Prišli ste.“ Hlas mal hlbší a jemnejší, než som si pamätala.

„Prišla som,“ skĺzla som na stoličku oproti nemu.

Zrazu sa uškrnul. „V piatok ste boli zaneprázdnená?“

„Nie,“ na chvíľu som zmlkla, potom som sa usmiala ako mačka; nemusí vedieť, že som bola v práci do deviatej, „len som vám chcela ukázať, kde je vaše miesto.“

„Prečo som si to nedomyslel?“ Tie fascinujúce oči zaiskrili. „Smiem vedieť, ako sa voláte?“

„Áno, ale nie som si istá, či to stálo za to, aby ste čakali, kedy sa to dozviete. Máte stredné meno, Ashwin Laghari?“

„Priatelia mi hovoria Ash.“ Pohľad uprel na moje ústa. „Hoci sa mi páči, ako ste vyslovili moje meno.“

„Aj mne sa to páči.“ Pripadala som si koketná a tajomná, ale neodvážila som sa to povedať znova.

„Nemám stredné meno.“

„Fajn.“ Nepáčilo by sa mi, keby niečo narušilo melodickú symetriu jeho mena.

„Keď človek pátra na internete po ‚babe s kávou‘, veľa sa toho nedozvie.“

„Leeds. Pôvodne. Strojné inžinierstvo. Momentálne Beechwood Harrington,“ odriekala som.

„To nie je fér.“

„Claire Harrisonová. Manchester. Pôvodne. Momentálne firma Cunningham, Wilding a Taylor.“ Odmlčala som sa, priamo, zmyselne som naňho pozrela, nevedela som sa tomu ubrániť. Stíšeným hlasom som poznamenala: „Teraz sme si roveň.“

Keby to bola pravda. Očividne bol veľmi sebaistý a brilantný, zatiaľ čo ja som sa v posledných týždňoch cítila, akoby som sa prepadávala do pohyblivého piesku, aj keď som tvrdo makala. Cez deň som nikdy nemala na nič čas.

Opäťoval mi úsmev, hlas mu potemnel a povedal: „Nemyslím si, že si niekedy budeme roveň.“ Pod jeho vševediacim pohľadom sa mi zrýchlil pulz. „Dovolil som si objednať fľašu vína.“ Znova na mňa pozrel.

„Čože? Neobjednali ste šampanské?“ spýtala som sa, keď zdvihol fľašu veľmi, veľmi drahého červeného vína.

„Nepripadali ste mi ako milovníčka šampanského. To by bolo hrozné klišé. Vybral som niečo tmavšie a jemnejšie.“

Keď hovoril tie do neba volajúce frázy, zdvihla som obočie.

Uškrnul sa. „Je to fakt dobré víno. V takýchto reštauráciách zvyčajne nemajú dobré šampanské. Chcete ho ochutnať? Stavil som na to, že pijete červené, ale ak nie, môžem objednať niečo iné.“

„Správne ste zariskovali.“ Zdvihla som pohár, aby mi nalial. Zakrúžila som vínom, ovoňala som ho a odpila som si. „Je dobré, fakt dobré.“

„Samozrejme.“ Zdvihol obočie.

Páni, bol hrozne namyslený, ale páčila sa mi jeho arogantná sebaistota. Páčilo sa mi, že je taký vyrovnaný a – nemohla som uveriť, čo mi chodí po rozume – že je sexi.

Zdvihli sme poháre a štrngli sme si. „Na zdravie,“ povedala som.

„Na nerozumné stretnutia,“ odvetil.

Pozerala som na tú rubínovú tekutinu a zrazu som bola trochu ostýchavá. Takmer to znelo, akoby... to bral vážne. Nečakala som, že to niekam povedie. Bol krásny a v duchu som ho onálepkovala ako frajera. Preňho bolo toto rande výzvou. Áno, cítila som chémiu a mala som podozrenie, že to zneužije a vezme ma do postele, ale bol to typ chlapa, ktorý hrá tvrdo. Nečakala som, že ho po dnešku uvidím, a pravdupovediac, mala som na to vôbec čas?

„Ako dopadlo vaše stretnutie so šéfom správnej rady a s výkonným riaditeľom z Londýna?“

Pozrela som naňho, prekvapilo ma, že si to pamätal. Tváril sa, akoby ho to naozaj zaujímalo. No dobre, bolo to uhladené.

„Ďakujem za opýtanie, dopadlo dobre.“ V skutočnosti to bola minulosť. Už som sa pripravovala na ďalšie veľké stretnutie. „A čo vaše?“

„Vzhľadom na to, že som mal oblek z Marks and Spencer, dopadlo veľmi dobre. Mimochodom, ďakujem za dobrý tip. Požiadal som osobnú asistentku, aby stretnutie odložila o pol hodiny, a v to ráno som bol v obchode prvý zákazník. V živote som si nekúpil oblek tak rýchlo.“

„Teraz ste na mňa zapôsobili... že ste poslúchli moju radu.“

„Mohlo to napadnúť aj mne.“

„Áno,“ pripustila som, „ale mohli ste sa začať a odmietnuť moju radu.“ Pohľady sa nám znova stretli, a keď sa zasmial a oči sa mu rozžiarili, pery sa mi zvlنili v úsmeve.

„Bol som až taký nevďačný? Prepáčte, v to ráno som bol trochu v strese. Hlúpe, čo? Dnes si ani poriadne nespomínam, o čom sme hovorili na tom stretnutí.“ Predklonil sa a stíšil hlas, akoby mi chcel prezradiť veľké tajomstvo. „A viete čo?“

Pokrútila som hlavou. Ukradomky sa poobzeral po reštaurácii a zašepkal: „Nikto si nevšimol, že som nemal značkový oblek.“ Uprene na mňa pozrel, akoby chcel zdôrazniť svoje slová, a šeptom dodal: „Nosil som ho celý týždeň.“

Rozosmiala som sa. „Takže ste konvertovali?“

„Presne tak. Bol som hlupák, vyhadzoval som hrozné peniaze na značkové obleky, hoci nikto nerozozná ten rozdiel. Dokonca som sa spýtal Gava, čo si myslí o mojom novom obleku. Myslel si, že je to Hugo Boss.“ Uškrnul sa na mňa, ja som mu úsmev opätovala a pohľady sa nám stretli. „A čo vy?“

„Moja asistentka mi priniesla najotrasnejšiu blúzku mäto-vozelenej farby, vpredu s obrovskou mašľou. Pamätáte sa na pani Slocombovú zo seriálu *Are You Being Served?*“

Sexi obočie mu vyskočilo. „To bola tá, čo rada trtkala?“

Takmer mi zabehlo víno. Hoci mal kamennú tvár, v očiach sa mu zračila čertovina.

Usilovala som sa zostať chladná a nevšímala som si jeho slová. „Vôbec sa mi nehodila ku kostýmu. A takmer som sa v nej utopila. Musela som vyzeráť smiešne.“

„To si neviem predstaviť.“ Preskúmal moje oblečenie, šialene drahé, ale dokonale decentné. „Predpokladám, že vy ste vždy bezchybne upravená.“ Páčilo sa mi, že mi nečumel do výstrihu. Napočudovanie jemne povedal: „Vyzeráte krásne.“

Kývol hlavou na môj čierny pulóver pretkávaný striebrom. Obliekla som si ho úmyselne, aby zakryl moje rany zo záhradníčenia. Bola som načisto doškriabaná od toho Alicinho živého plota. Ten pulóver som si nevybrala na prvý pokus. Chcela som si obliecť čierny top bez rukávov, zdal sa mi viac sexi, ale jeho obdivný pohľad mi prezrádzal, že ten pulóver je decentnejší. Jemný materiál, ktorý mi priliehal na telo, naznačoval,

čo sa pod ním skrýva, ale neukazoval to priveľmi okato. Možno by som mala byť Alice vďačná.

V tom pulóvri mi bolo trochu teplo, tak som si bez rozmýšľania vyhrnula rukávy a položila som si predlaktia na stôl. Možno som sa priveľmi uvoľnila po jeho nečakaných komplimentoch.

„Čo sa vám stalo?“ spýtal sa a dotkol sa mojej ruky. „Zranili ste sa?“ V očiach sa mu zračili úprimné obavy.

Usmiala som sa naňho a trochu zadychčane som odvetila: „To nič nie je. Len som sa pobila so živým plotom.“

„Vyzvali ste ho na súboj bez zbrane?“

„Áno, som pravá záhradníčka nindža.“

Hoci som sa vykúpala, moje ruky teraz vyzerali horšie, lebo som mala nepríjemnú alergickú reakciu. Ash sa dotkol jedného z mnohých škrabancov namojom predlaktí. Hoci to bol len letmý dotyk, koža ma zaštekľila. Ostro som naňho pozrela, ale v očiach sa mu zračil láskavý pohľad, nie výsmech. „Možno by ste si to mali ošetriť dezinfekčným krémom.“

Lútostivo som si pošúchala rameno a pokrčila som plecami. „Bolí ma celý človek.“ Prečo som mu to povedala? Ach bože, bude si myslieť, že chcem, aby mi pomasíroval celé telo?

„Často záhradníčíte?“

„Nie, nedávno som sa presťahovala a, vďaka bohu, predchádzajúci majitelia domu mali veľmi nenáročnú záhradu. Mojm najväčším úspechom v oblasti záhradkárstva bolo to, že som udržala pri živote bazalku. Tieto škrabance som získala, keď som pomáhala v záhrade sestre.“

„Sestre človek nemôže odmietnuť pomoc.“

„Žiaľ, nie,“ vzdychla som.

„Chápem. Aj moja sestra sa často dožaduje pomoci. Nechápem prečo. Zdá sa vám, že som domáci majster?“ Zdvihol ruky s elegantnými dlhými prstami.

Mala som možnosť lepšie si ho obzrieť, nielen po ňom kradmo pokukovať, čo som robila, odkedy som prišla. Obliekol si sivé tričko s veľkom, ktoré mu pristalo, jemný materiál mu priliehal na širokú hrud', z výstrihu vykúkali tmavé chĺpky.

Nie, nevyzeral ako domáci majster. Vyzeral úžasne. Bol fakt na zožratie a najradšej by som mu stiahla to tričko, dotýkala sa jeho zlatistej pokožky, prechádzala prstami po tých mohutných bicepsoch pod rukávmi. Chcela som... Fascinujúce oči mu potemneli, zreničky sa rozšírili.

Zatajila som dych. Na chvíľu sme zmĺkli, hľadeli sme na seba, cítila som, že medzi nami preskočila iskra ako pri prvom stretnutí.

Vtedy mi bolo jasné, že sa vykašlem na opatrnosť. Vyspím sa s Ashwinom Lagharim. Budem sa dotýkať každého milimetra jeho pokožky, budem si to vychutnávať, hľadiet do tých jeho krásnych očí a skúmať to sexi telo.

A on ma neodmietne. Znova sa mi dotkol predlaktia, pohľádal mi zápästie, hľadel mi do očí.

Usmieval sa skôr nežne, nie víťazoslávne. Mala som pocit, že naša hra sa skončila. Obaja sme sa uvoľnili.

Nie som si istá, ako dlho sme si užívali to ticho nabité sexom, no vyrušil nás čašník, prišiel si zapísať našu objednávku. Samozrejme, na jedálny lístok sme sa ani nepozreli. Zrazu som si uvedomila, že vôbec nie som hladná a jedlo sa mi zdalo prekážkou.

„Takže máte sestru,“ poznamenala som.

„Aj brata. A moja sestra si myslí, že mám v génoch zakódované nadanie domáceho majstra. Preboha, je neurochirurgička. Narába skalpelom.“

„Neurochirurgička.“ Zapôsobil na mňa.

„Samozrejme.“ Vo svetle sviec sa mu pokožka leskla ako med. Usmial sa. „Moja sestra je neurochirurgička a brat právnik.“ Vtedy sa pobavene zasmial. „Moja mama je hotová tigrica. Ona je biela, otec je doktor, narodil sa tu. Jeho otec je Ind, prišiel z Ugandy krátko pred tým, ako Idi Amin v sedemdesiatych rokoch vyhnať všetkých Ázijcov. A čo vy? Máte bratov, sestry?“

„Iba jednu sestru, Alice. Je single mama. Mám dve netere.“
„Ste si blízke?“

Zasmiala som sa. „Nie celkom. Alice má radšej alternatívny životný štýl. Neobdivuje veľké korporácie.“

„Nepáčil by som sa jej.“

Zmraštila som nos a prikývla som. „Zrejme.“

„Ešte šťastie, že kašlete na to, čo si myslí.“ Arogantne sa zasmial.

„Vždy ste taký sebaistý?“ spýtala som sa.

„Viac-menej vždy. Prečo nie?“ Priamo, otvorene mi pozrel do očí. „Mohli by ste sa celý život zožierať obavami, čo si o vás ľudia myslia, a kam by to viedlo? Boli by ste radšej, keby som vám klamal a hral by som sa na skromného?“

„Nie,“ zasmiala som sa. Celkom sa mi páčila jeho nehabnebná arogancia. „Tak čo robíte, keď neoblievate nič netušiace ženy kávou a nepracujete?“

„Bežné veci. Chodím do posilky, stretávam sa s priateľmi. Viete... práca si vyžaduje celého človeka.“

Posilka, priatelia. To nebolo veľa. A ak bol ako ja, vedela som, akých priateľov má na mysli. Zrejme sú to ľudia, s ktorými si po práci zájde na drink. Chápavo som prikývla. „To poznám.“

„Ale ak sa vám to páči, na ničom inom nezáleží.“ Ash na mňa hľadel vyrovnané, ale pochopila som otázku v jeho slovách.

„Nerozmýšľate niekedy, či to stojí za to?“ Vyšlo to zo mňa, prv než som na to bola pripravená, a už som chcela odvolať tú poznámku, ale videla som, že Ash starostlivo uvažuje nad mojimi slovami.

„Áno.“ Oprel si bradu o ruku. V tom krátkom slovíčku som vycítila stiesnenosť podobnú mojej.

„To bolo stručné.“

„Usiloval som sa vyjadriť to čo najvýstižnejšie. Človek má strach, však? Je hlboko zakorenený, skrytý, ale je tam. Čo ak to nestojí za to? Čo ak tie hodiny, ktoré venujeme práci, nestoja za ten stres? Čo nám zostane?“

Chvíľu sme si hľadeli do očí, akoby ten druhý bol záchran-
né lano, ktorého sme sa držali, aby sme sa vyhli prázdnote od-
povede. Čo nás poháňalo? Strach alebo nedostatok odvahy? Okamih úprimnosti sa chvel medzi nami a mala som pocit, akoby sme sa ponorili pod hladinu. Boli sme si podobnejší, než sme si uvedomovali.

„Neviem,“ pripustila som. „Niekedy sa toho bojím. Možno preto tak tvrdo pracujem, aby som zaplnila tú prázdnotu. Pretože si nie som istá, čo by mi zostalo... keby som nepracovala.“

Kto som? V práci som bola neporaziteľná ambiciózna žena, vzor a stelesnenie úspechu. Radšej som nemyslela na život mimo práce a našťastie som ho nemala veľa, lebo práca ma úplne pohlcovala.

„Preto je dôležité byť v práci spokojný,“ povedala som, potrebovala som pevnejšiu pôdu. Na chvíľu som sa ocitla na pohyblivom piesku, ale ten nemal v mojom živote miesto. Také myšlienky ma prepadávali uprostred noci, keď som nespala a pochybovala som o živote, vesmíre, v skutočnosti o všetkom, nielen o nepretržitom tlaku v práci. Ten tlak k nej patril.

„Každý nemá tú možnosť. Predstavte si, že nenávidíte svoju prácu.“

„To nedokážem.“ Tváril sa, že sa striasol, a to okamžite rozptýlilo tieň, ktorý doľahol na náš rozhovor. „Myslím si, že v tom smere máme obaja šťastie. Ja mám svoju prácu veľmi rád.“

„Aj ja svoju. Hoci som mala náročný týždeň a som absolútne zničená.“ Úmyselne som hovorila nadľahčeným tónom, čím som dala najavo, že sme opustili územie filozofovania, ale uvedomovala som si – a jeho uprený pohľad mi prezrádzal, že aj on si to uvedomuje –, že medzi nami nastalo spojenie.

„Vždy chodíte tým ranným vlakom?“ Ash nekomentoval moje netypické priznanie slabosti a bola som mu za to veľmi vďačná. Pravdepodobne tak ako ja nemal rád slabosť. „Ako to, že som vás doteraz nevidel?“

„Lebo ste sa nepozerali,“ chladno som sa usmiala a už znova som bola vo svojej koži.

Pozrel na mňa rovnako chladno a už znova sme boli sparringpartneri. „Všimol by som si vás... aspoň váš postoj. Chodíte ako silná osobnosť.“

„To nezní veľmi príťažlivo.“ No aj tak sa mi to páčilo. Všetko ostatné by bolo klišé.

„Cieľavedomá, odhodlaná. Akoby ste presne vedeli, kam idete a prečo. Mne sa to zdá veľmi príťažlivé.“

Neusmial sa, akoby flirtoval, a vďaka tomu bol ten kompliment príjemnejší.

„Ako žena, ktorá pozná sama seba.“

„Tak teda dobre. Mnohých mužov by to odstrašilo.“

„Pokiaľ ide o mužov, máte zlý vkus.“

„Povedala som, že som s nimi mala vzťah?“

„Ani ste nemuseli.“

„Ste fakt dosť arogantný.“

„Zrejme som si to zaslúžil. Aj vy.“

„Muž môže byť arogantný. Ženy označujú za nafúkané, akóže sa hrajú na veľké šéfky.“

Ash pokrčil plecami. „V mojej práci nemáme veľa žien. Žiaľ, musím súhlasiť. Nesprávajú sa k nim rovnako ako k mužom, hoci personalistky tvrdia opak.“

„Preto musím pracovať päťnásobne tvrdsie, aby som dokázala, že som vhodná stať sa partnerkou. Stojí to za to?“

„Zrejme to bude stať za to, keď vás povýšia na partnerku. Je to pravdepodobné?“

„Veľmi dúfam. Mám pocit, že som si užila akurát dosť. Vtedy ráno... to mala moja prezentácia zaklinovať, ale chcu, aby som dokončila iný projekt, samozrejme, s nemožným termínom, ale dodržím ho, lebo vždy dodržím termín.“ Povedala som to bezstarostne, akoby nemožné termíny patrili ku každodennej práci, ale pre tento posledný projekt som prebdela veľa nocí. Tentoraz bol ten termín naozaj nemožný, ale v živote som neprešvihla nijaký termín a nemienila som s tým začať teraz.

Po večeri sme si dali kávu a po nej sambucu, takže sme tam posedeli dlhšie. Keď sme vyšli z reštaurácie, obloha bola fialová a mňa sa znova zmocnila nervozita.

Na prvom rande som sa držala pravidla nevyspať sa s chlappom.

„Odprevadím vás domov.“ Pri večeri sme zistili, že obaja bývame na južnej strane parku. Bol to čisto praktický návrh. Nemienila som s ním spať. „Rada chodíte cez park?“

„Áno.“ Park Victoria bol churchstonský skvost, jeho okrajové záhony žiarili v každom ročnom období farbami, bol

dobre osvetlený tradičnými kovovými lampami, ktoré strážili široké chodníčky ako hliadky.

Ocenila som jeho príťažlivosť, tešil ma pohľad na jeho telo. Moje libido sa prebralo k životu a musela som držať ruky po bokoch, aby som nepodľahla nutkaniu pohladíť prstami tričko, ktoré mu zahaľovalo hrud'

„Stavím sa, že by ste ma ochránili pred útokom tínedžerov. Normálne by som tadiaľ nešla v tomto čase.“

„Nijaké strachy, ochránim vás.“ Na moje prekvapenie ma chytil za ruku a stisol mi ju, čo mi pripadalo ako staromódne gesto. A nepustil mi ju. Preplietol si so mnou prsty a ruka v ruke sme zamierili do parku.

Tie potvorské motýle v bruchu sa pri dotyku jeho hrejivej ruky zbláznili, lebo pri chôdzi sa nám predlaktia zrážali. Keď sme vošli do chladivej oázy parku osvetleného lampami a v ovzduší sa vznášala vôňa cédra, pôsobilo to čarovne. Mesiac bol takmer v splne, striebрил kmene stromov a zalieval kríky jemným svetlom. Keď som si uvedomila, že sme tam sami, Ash pomaly kráčal zarovno so mnou a cítila som jeho hrejivý dotyk, rozum mi bežal na plné obrátky. Čo ak ma pozve na kávu? Nechcela som, aby sa ten večer skončil. Chcela som povedať áno, ale každý dobre vie, čo by to znamenalo. Keby som povedala áno, ale neplánovala sa s ním vyspať, mala by som mu to povedať hneď na začiatku. Potom by nebol zmätený. Nič by odo mňa neočakával.

„Ešte som sa nerozhodla, či sa s tebou vyspím.“ Už sme si potykali. Pri večeri sme boli k sebe úprimní a chcela som to povedať nahlas.

„Neviem o tom, že by som to od teba chcel.“ Hlas mal hlboký, jemný.

„Viem, že nie, ale obaja na to myslíme.“

Zastal pod lampou, svetlo mu vrhalo na tvár tieň. V očiach sa mu zračilo pobavenie.

„Znamená to, že chceš?“ Znova zdvihol obočie. Nafúkanec.

„Áno, ale nie som si istá, či je to dobrý nápad.“ Vďakabohu v tom monochromatickom svetle nevidel, že sa červenám, hoci som hovorila otvorene, správala som sa tak len preto, lebo sa mi fakt páčil a od prvého dňa sme k sebe boli úprimní, aj keď sme sa správali bojachtivo. „Stále sa pokúšam zistiť, či si... sukničkář,“ urobila som pauzu, lebo som hľadala vhodné slovo. Okrem toho som chcela vedieť, či zvykne spať s náhodnými známymi. Rozhodne vyzeral dobre a bol dosť sebaistý. Stavila by som sa, že mal dosť príležitostí.

Pri večeri sme sa nezmienili o predchádzajúcich vzťahoch a nemienila som to skúmať. Že by som sa nechcela sklamať? Že by som chcela, aby Ashwin Laghari zostal tajomný? Nikto nemohol poprieť, že to bol krásny chlap, ale on to bral ako samozrejmosť. Jeho arogancia vychádzala zo sebaistoty, nie z márnomyseľnosti.

„Čo myslíš?“ spýtal sa bez náznaku podráždenia. Vedela som, že túži po úprimnosti tak ako ja.

„Rada by som si myslela, že nie, ale... víla, ktorá rozdáva krásu, ťa veru štedro obdarila a životný štýl uhladeného muža ti zabezpečuje dobrú povest.“

Pokrčil plecami. „Nemám čas ani na jeden vzťah, nie na viac vzťahov. Alebo sa pýtaš, či mám slabosť na partnerky na jednu noc?“

„Zrejme. Okrem toho som sa pokúšala odhadnúť, kedy si naposledy s niekým spal. Včera v noci? Minulý mesiac? Minulý rok?“

Pri pomyslení, že spal s inou, som nečakane pocítila žiarlivosť.

„Aha, chceš vedieť, či spávam s kadekým.“ Prižmúril oči a na perách sa mu mihol úsmev. „A ty?“

„Nie, môžem hrdo vyhlásiť, že mám istú sebaúctu, ale...“ nadradene som naňho pozrela, „ak sa chcem s niekým vyspať, nehanbím sa za to.“

„Dobre robíš. Ja nestriedam partnerky,“ uškrnul sa. „No pokiaľ ide o sebaúctu, nie som si istý. Som náročný.“ Znevažujúco sa zasmial. „Som veľmi priberčivý, pokiaľ ide o partnerky. Nerád chodím na neznáme miesta. Chcem, aby to miesto bolo čisté a upratané. A nerád vodím ženy do svojho bytu.“

„Čistá posteľná bielizeň,“ poznamenala som. „Sprcha bez vlasov.“

Ostro na mňa pozrel, akoby som si robila psinu. Zdvihla som ruky. „Myslím to vážne. Som pedantka a mám rada všetko čisté, najmä posteľnú bielizeň.“ Striasla som sa. „Počas štúdia na univerzite som mala spoločný byt s babou, ktorá nevymenila posteľnú bielizeň celý semester.“

„Presne tak,“ prikývol Ash. Zlomyselne sa uškrnul. „Tuším sa k sebe hodíme.“ V jeho slovách znela neomylná výzva. „Pokiaľ ide o tvoju otázku, najmenej pred pol rokom. Smiem sa ťa niečo spýtať?“

„Pred rokom,“ odvetila som. „Aj ja som priberčivá.“ Vrátila som mu to.

Pery sa mu vykrivili. „Na to som sa nepýtal.“ Druhý raz za desať minút som očervenela po koreňky vlasov. Nebola som ani zďaleka taká svetaznalá v oblasti sexuálnych vzťahov, ako som chcela vyzerieť. V tom je ten problém, keď sa usilujete budovať si skvelú kariéru. Váš sexuálny život tým trpí. V konferenčnej miestnosti som bola kompetentná a sebaistá, v spálni neskúsená a trochu vystrašená.

Pokročil dopredu a položil mi ruky okolo pása, nežným pohľadom mi prechádzal po tvári. „Chcel som sa ťa spýtať, či ťa môžem pobožkať.“

Hoci bol taký arogantný, dostal ma tou tichou otázkou. Žalúdok akoby sa mi otvoril a všetky tie potvorské motýle sa rozleteli okolo mňa, krídlami ma štekli na tvári.

Pozeral mi do očí a ja som len prikývla, priveľmi rozochveaná, aby som povedala čo len slovo. Srdce sa mi bláznivo rozbúšilo, ale keď sa perami dotkol mojich pier, všetko akoby zmrzlo a znehybnelo. Takmer som nedýchala, aby som nepokazila tú dokonalú chvíľu. Bol to absolútne dokonalý bozk a vedela som, že si ten okamih vo svetle lampy budem pamätať večne. Každá sekunda sa mi vryje do pamäti. Nosy sa nám nezrazili. Ani zuby sa nám nedotkli. Netlačil mi tvrdo ústami na ústa. Pery mal ľahučké ako pierko. Koža sa nám jemne obtierala. Objala som ho okolo krku, chcela som sa ho dotýkať, cítiť pod prstami jeho hrejivú pokožku.

Vtedy zdvihol hlavu, zahľadel sa mi do očí a usmial sa na mňa tak krásne, až mi zamrelo srdce. Zdvihla som ústa k jeho ústam, pobožkala som ho, a keď som perami jemne skúmala jeho pery, cítila som, ako zatajil dych. Vychutnávala som si ten nádherný pocit, keď sa moja pokožka dotýkala jeho pokožky. Ticho vydýchol, prstami ma silnejšie objal okolo pása, pritiahol si ma, takže som mala hrud' na jeho hrudi, a pobožkal ma ešte náruživšie.

Po chvíli sme sa od seba odtrhli. Bola som trochu omámená. „To bol teda bozk, baba s kávou.“

„Úžasne bozkávaš, Ashwin Laghari.“

Zasmial sa a zovrel ma okolo pása. „Vieš, tak mi nikto nehovorí, ale celkom sa mi páči, keď ma tak oslovuješ. Znie to, akoby som bol sexi kúzelník.“

Tie jeho zmyselné bozky naozaj mali veľké čaro.

„Nechceš ísť ku mne? Uisťujem ťa, že plachtu aj prikrývku mám čistú.“ Zdvihol ruku. „Nie preto, že som si robil nádeje, že dnes zabodujem... Myslel som si, že možno si veľmi dominantná.“

„Milé od teba. Prečo si si to rozmyslel?“

„Pretože si myslím, že máme oveľa viac spoločného, ako sme ochotní priznať. A podotýkam, že periem každú sobotu.“